
Aflevering 8:

Op stap met Frank, ondervoorzitter & sportief directeur van City Pirates

In deel twee van het gesprek met Frank Valkeneers praten we over de mogelijkheid van het voetbal om iets aan de kansarmoede in de stad te verhelpen. En over het unieke karakter van het ‘sociaal-sportieve’ model van City Pirates. Ik val meteen met de deur in huis en peil Frank naar zijn reactie als spelers toch vragen stellen bij dit model.

Door Raf Willems

Ik geloof rotsvast in onze 25-75 procent regel: 25% voor het sportieve en 75% voor het sociale

‘Onze kijk op de financiële invulling is anders dan die van de andere voetbalclubs. We zijn uniek in België omdat we slechts voor 25% op het sportieve inzetten. Onze spelers hebben geen keuze: ze weten dat er geen ruimte zal zijn voor een hoger budget. We hebben bovendien niet de ambitie om te promoveren. Integendeel: we investeren momenteel volop in een nieuw jeugdcomplex op de Rozemaai. Daar zoeken we drie miljoen euro voor. Onze energie en middelen steken we dus liever in dit jeugdcomplex. We beschouwen ons eerste elftal als uithangbord voor onze duizend jongeren zodat die weten waar ze naartoe willen. We worden nog te vaak gepercipieerd als voetbalclub en te weinig als een sociaal-sportief project. Zo ziens wij onszelf. Maar de overheid stapt niet steeds mee in die zienswijze. Ik zeg u bij deze: City Pirates is tegelijk een voetbalclub én een sociaal project. Dat is niet hetzelfde als een ‘geitenwollensokkenmentaliteit’ van ‘alles kan hier’. We maken duidelijke afspraken: we eisen dat iedereen op tijd komt bij voorbeeld. En de voertaal is Nederlands. Daar is geen debat over mogelijk. De gemeenschappelijke taal geeft mensen met verschillende achtergronden de kans om dingen samen te doen. En om zich waar te maken op de arbeidsmarkt en in het leven. Dat betekent niet dat men de eigen moedertaal hoeft te verloochenen.’

Ik wil via het City Piratesmodel de kloof van de kansarmoede helpen dichten

Ik ben onder de indruk van het enthousiasme waarmee Frank zijn verhaal slijt. Dit is een beetje ongewoon uit de mond van een bedrijfsleider. Met die twijfel maakt hij snel korte metten. Hij weet zélf waar hij vandaan komt: uit een gezin van hardwerkende kleine middenstanders. En tevens draagt hij maatschappelijke verantwoordelijkheid hoog in het vaandel.

‘Wie het goed heeft, mag best zijn nek uitsteken voor zijn minder fortuinlijke medeburger. En zo lopen er in Antwerpen helaas meer dan genoeg rond. Vooral bij de jeugd. Ik ben van mening dat het verwachtingspatroon van de samenleving ten aanzien van jongeren veel te hoog ligt. Kijk naar het gebruik van antidepressiva. Dat geldt ook voor het voetbal. We moeten jongeren die de top niet halen beter mentaal begeleiden en hen verduidelijken dat een stapje terug zetten geen probleem hoeft te zijn. Bij City Pirates mikken we op de ontwikkeling van de jeugdspelers. We bieden hen de kans om door te stromen naar het eerste elftal. Voetbal is onze motor maar het sociale is onze brandstof.’

Ik knik goedkeurend maar werp toch op of dit niet meer is dan een goedbedoelde slogan. Frank duwt even het gaspedaal van in schakelt over op zijn enthousiaste zelf.

‘Wij vormen bij City Pirates een gemeenschap. We willen onze jeugd een toekomst geven. We begeleiden hen ook naar tewerkstelling in de haven door samen te werken met Ceba, de organisatie die de havenarbeid en goederenbehandeling regelt. We merken dat er een tekort is aan havenarbeiders maar dat

mensen van allochtone achtergrond niet de weg vinden. Terwijl zij zich toch vaak in een kansarm milieu bevinden. City Pirates wil het potentieel van het voetbal benutten om deze kloof te helpen dichten. Daarom voel ik mij geroepen om dit te sponsoren, zowel vanuit mijn bedrijf als met mijn persoonlijke inzet. Ik doe dat als hoofd van de sportieve cel en zetel ook in de Foundation. Die controleert de werking van City Pirates en heeft het sociale karakter verankerd. Via de Foundation konden we sponsors aantrekken omdat we hen de zekerheid geven dat driekwart van onze middelen worden aangewend voor het sociale in plaats van het sportieve. Het is onze keus om onze jeugd in het eerste elftal te krijgen. Dat is op dit moment te weinig het geval. Daarom hebben we opnieuw adviesbureau Double Pass uitgenodigd om onze jeugdopleiding te laten doorlichten. We geven onze trainers op alle niveaus een verplichte opleiding en die wordt betaald door de club. Ze krijgen bij ons de ruimte om zich te ontwikkelen. Verlaten ze ons om hogerop te geraken? Dat risico nemen we. C'est la vie. Als organisatie moet je dat kunnen aanvaarden en probeer je beter iets aan te reiken dat uniek is. Het project met name van City Pirates. Die filosofie wil ik blijven bewaken als sportief directeur.'

Die laatste zin klonk bijzonder overtuigend. Frank Valkeneers is iemand die zich voortdurend verdiept en op zoek gaat naar nieuwe denkbepelden die hij vervolgens graag toepast op het eigen leven en werk. Hij wil, zoals hij het zelf noemt, 'de blingbling' van de vastgoedsector al eens achter zich laten en vindt dan antwoorden op zijn vragen ...bij de muziek van Metallica of in een boek. Zoals 'De monnik die zijn Ferrari verkocht'. Over een succesrijke advocaat die als gevolg van zijn te drukke leven bijna ten onder gaat aan een hartaanval. Geconfronteerd met zijn lichamelijke beperkingen maakt hij een spirituele reis. Hij herkende zichzelf in dit boek en de lectuur ervan bracht hem terug naar de essentie, zoals hij het zelf zegt: liefde, vriendschap, gezondheid. En voetbal. In de stijl van City Pirates.

